

La Veu de Benicarló

SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL I CULTURAL • DIVENDRES, 8 D'AGOST DE 2003 • NÚM. 396 • ANY IX • 0.75 EUROS

SEGONS EL BLOC PRIMER MES BALANÇ POSITIU

BLOC
GARANTIA VALENCIANA

Onze nous músics
s'incorporen a la
Banda de Música
Ciutat de Benicarló

Torna amb més canya
que mai el Mechero
Festival 2003

Soterrren Juan Ferrer
Vallés, expresident del
CD Benicarló

El Bloc veu positiu el primer mes

TEXT: redacció

FOTOS: Il·luisa garcia

Balanç més que positiu el que fa el portaveu del Bloc nacionalista Valencià a l'ajuntament de Benicarló, José Luís Guzmán, durant aquest primer més de treball al consistori després d'assumir la responsabilitat en diverses àrees.

Guzmán va recordar que la seva labor en l'ajuntament és d'oposició i govern alhora, pel que estan treballant per a "fiscalitzar i millorar el millorable". En aquest sentit, va insistir que l'acord amb el Partit Popular no els eximeix de criticar allò que consideren que és "denunciable", fet que consideren s'ha demostrat amb el rebuig en primera instància de la dedicació exclusiva de Francisco Flos, així com amb les crítiques a l'actitud del Partit Popular davant la situació dels accessos a la Nacional 340 per la ratlla del terme.

Un dels acords als que va arribar el Bloc amb el Partit Popular per a poder fer-se càrrec e les diverses àrees era la garantia que comptarien amb les facilitats pertinents ja que en el cas de no comptar amb suficients recursos per poder fer la corresponent tasca abandonarien les responsabilitats amb les diverses àrees i tornarien a ser únicament oposició. Tot i així el portaveu del Bloc comentava que s'han trobat amb "herències", en aquest sentit posava com exemple la delicada situació econòmica que travessa l'àrea de Cultura i en conseqüència

la incertesa que envolta a actes com el parc infantil de Nadal de Benicarlàndia.

Projectes

Però més enllà dels balanços d'aquest primer mes el Bloc ja s'ha posat a treballar i entre els projectes més destacats s'hi troba el de posar en marxa a Benicarló una extensió de l'escola Oficial de Idiomes.

Segons ha avançat el regidor de cultura del Bloc Nacionalista Valencià, els tràmits estan ja molt

avançats i encara que el tema no està tancat "és pràcticament segur" que es podran oferir aquests serveis en els que l'ajuntament només s'encarrega de facilitar les instal·lacions i la conselleria d'educació es fa càrrec del professorat. Guzmán va avançar que a Benicarló s'oferiran quatre idiomes Anglès, Francès, alemany i italià, "millorant per tant l'oferta d'altres llocs". De moment es desconeixen les dependències que acollirien aquestes

classes, encara que segons indicava l'edil serà probablement un dels centres d'ensenyament secundari.

La de l'extensió de l'Escola Oficial d'Idiomes és un dels projectes més destacats però en l'àrea de cultura també ressalta el patrimoni. En aquest sentit, en breu finalitzaran les obres d'adecentament del poblat ibèric d'El Puig de la Nau amb les quals es donaran per completats els treballs en aquest jaciment. Segons Guzmán, una vegada tancat el capítol de recuperació d'El Puig de la Nau, la mirada es dirigirà a la Tossa, lloc en el qual aquest mateix mes d'agost es podrien iniciar els primers estudis per a tractar de determinar "si realment hi ha a la zona restes d'un poblat ibèric com el del Puig".

Encara en l'àmbit de la cultura, Guzmán va explicar que ja s'ha donat a l'ordre perquè se resolguen les deficiències que afecten a les instal·lacions de la uni-

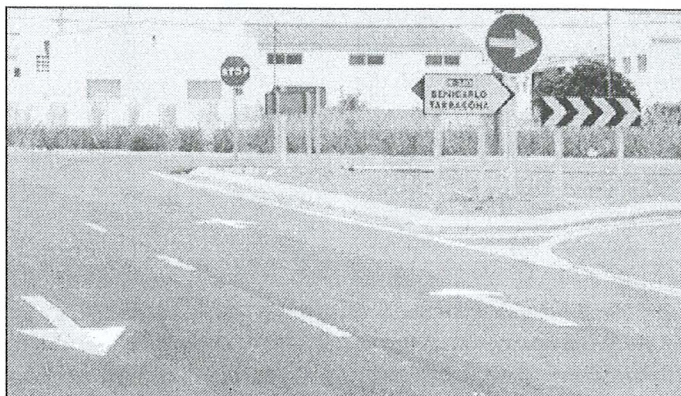
amb responsabilitats de govern

versitat popular, entre les quals es troben la limitada potència elèctrica que impedia fins el moment endollar diversos ordinadors que s'havien adquirit i es trobaven allí emmagatzemats. A més, avançava que una vegada acabe l'estiu es començarà a treballar en el desbloqueig de la situació de la Fundació Compte Fibla i també es plantejaran millores i canvis per a la pròxima edició de la Biblioteca del Mar. Així mateix, a la fi d'aquest

mateix any o principis del 2004 s'inaugurarà el convent de Sant Francesc ja que en l'actualitat s'ha fina-

litzat la climatització del recinte i s'està col·locant el pis que "tindrà les mateixes característiques que el del

Guggenheim". Davant aquestes perspectives, ja s'ha sol·licitat "una exposició de pes amb la qual obrir les portes del convent al públic". En aquest sentit, Guzmán es mostrava preocupat pel manteniment del centre, ja que pot comportar una gran despesa. És per aquesta raó que apostava per la signatura d'algun conveni amb la finalitat d'involucrar "alguna empresa privada".

Editorial

La roda de premsa que va oferir el BLOC la passada setmana, en complir-se el primer mes de legislatura, pot tenir diverses lectures. Hi haurà qui pensarà que ens trobem davant una nova manera de fer política, una manera més oberta, clara, que tinga constantment assabentada la ciutadania de tot allò que succeeix a l'Ajuntament. El sistema democràtic necessita,

sobretot, transparència i si els electors estan ben informats tindran uns arguments més sòlids a l'hora de jutjar. Però també hi haurà qui opinarà que realment el BLOC necessitarà explicar-se contínuament perquè un sector -no es pot valorar si més o menys nombrós- dels seus votants no acaba d'entendre massa bé això del "pacte de governabili-

tat". Siga quin siga el motiu real d'aquesta iniciativa ens n'hem de felicitar perquè com més llum hi haja més ens hi veurem tots i tant de bo aquesta roda de premsa no siga només flor d'un dia i cada mes puguem veure José Luis Guzman als mitjans de comunicació donant-nos raó d'allò que es cou a la casa gran. Per cert, entre les paraules

del portaveu nacionalista va cridar força l'atenció el fet que informara de la implantació d'una secció de l'Escola Oficial d'Idiomes (EOI) de Castelló a la nostra ciutat. Sens dubte deu ser un projecte molt agafat en pinces perquè a hores d'ara el director de l'Escola Oficial d'Idiomes no en sap ni una paraula -ni oficialment ni extraoficial- d'aquest assumpte.

CARXOFA: a tots els joves que s'han incorporat a la Banda de Música. Aquesta associació ha demostrat que es pot mantindre la tradició i al mateix temps interessar a tots els àmbits socials de la població, joventut inclosa. Enhorabona a tots!

PANISSOLA: al regidor responsable d'Obres i Serveis per consentir que els usuaris del carril bici de l'avinguda Papa Luna hagen d'anar esquivant les palmeres, amb el consegüent perill per als vianants, per no haver-les aclarit. En canvi per penjar-se les medalles li falta temps.

ESTELLER IMPORT
Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER
Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

PLATJA DEL MORRONGO, BANDERA BLAVA? (1)

TEXT: perebausà

La passada nit de Sant Joan s'hissava la bandera blava a la platja del Morrongo per novè any consecutiu. És un dels guardons lliurats per la Fundació Europea d'Educació Ambiental (FEEA) a 86 platges i 20 ports esportius valencians. A meitat de juliol, es produí un vessament d'aigües fecals pel col·lector de pluvials que desguassa a la platja del Morrongo.

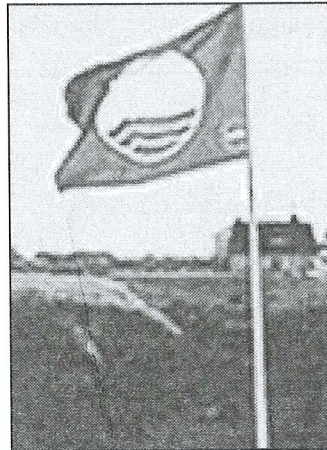
L'aspecte de l'aigua i la pudor que desprenia provocà la queixa dels banyistes. L'anàlisi de l'aigua de 18 de juliol, realitzada per la Conselleria de Territori i Habitatge, abans Conselleria de Medi Ambient, mostrà uns valors alts de bacteris fecals, prova de la contaminació per aigües residuals urbanes. L'alcalde de Benicarló decidí el 22 de juliol l'arribada de bandera "per a assenyalar de forma clara que aquesta platja podria no reunir les condicions analítiques requerides per l'obtenció de la bandera blava". En cap moment es superaren els valors màxims marcats per la llei i la platja no es tancà al bany.

Després del desastre del Prestige, hom esperava que moltes de platges del nord peninsular no obtinguessin la bandera blava, però no fou així, sols 17 la van perdre. El govern popular ha utilitzat aquest argument per "demostrar" que la marea negra ja estava superada. Diversos grups ecologistes han criticat aquests guardons, i han denunciat que encara arribava "chapapote" a moltes platges. L'informe Banderes Negres 2003 d'Ecologistes en Acció, concedeix un guardó alternatiu a moltes

platges gallegues i càntabres, amb bandera blava, per la presència de chapapote. El document de Greenpeace "Destrucció a tota costa 2003" afirma que, vuit mesos després de l'enfonsament del Prestige, encara hi ha 1157 platges afectades, una quarta part de tot el litoral espanyol. Ja a meitat de juny, es van sentir les primeres queixes, i fins i tot alguns alcaldes ja llevaren la bandera blava. El portaveu de l'Associació d'Educació Ambiental i del Consumidor (ADEAC) - branca espanyola de la FEEA- explicà que s'havien atorgat les banderes blaves a aquestes platges per no "castigar doblement als pobles afectats pel Prestige", i que s'havia "consensuat" amb els alcaldes la retirada temporal del guardó si entrava chapapote. Assenyalà, també, que la retirada definitiva es produiria amb l'entrada per segona vegada de taques importants, però no, puntualitzà, per una "boleto de quitrà". L'arribada de més taques de fuel a les platges obligà a retirar el 29 de juliol, de forma definitiva, totes les banderes blaves del Cantàbric.

La FEEA es fundà l'any 1982 per una sèrie d'experts del Comitè d'Educació Ambiental del Consell d'Europa. ADEAC és cofundadora de la FEEA i la seva branca espanyola. Amb motiu de l'Any Europeu del Medi Ambient (1987), la Comissió Europea seleccionà tres campanyes per a ser desenvolupades a nivell europeu amb el recolzament econòmic i institucional de Brusel·les. La FEEA fou encarregada de posar

en pràctica la campanya de la Bandera Blava. Segons la FEEA, el guardó és un distintiu a la qualitat ambiental per a platges i

ports esportius. Els criteris de concessió de les banderes blaves es refereixen a la qualitat de les aigües - qualificada com òptima segons el Ministeri de Sanitat i Consum -, a la seguretat i accessibilitat -presència de salvament i socorrisme, accessos per a minusvàlids...- , serveis, instal·lacions i gestió -papereres, neteja de l'arena, absència de vessaments...-, informació i educació ambiental -informació de la qualitat de l'aigua, aules de la natura...- i l'acompliment de la llei de Costes. La bandera blava sols és vàlida quan s'acompleixen els criteris exigits, si no és així, són les autoritats municipals les encarregades d'arriar-la.

En febrer de 1999, l'acumulació de denúncies pel lliurament de les banderes blaves provocà que la Comissió Europea retirés el seu recolzament econòmic a la FEEA. La comissària de Medi Ambient M Wallstrom assenyalà la disconformitat amb els criteris de control

utilitzats per atorgar les banderes blaves. Són els criteris turístics els que més pesen, els criteris ambientals són totalment secundaris. Sovint, les pressions de les grans empreses del sector i dels governs regionals, determinen la concessió del guardó. La platja de Cunit, a Tarragona, obtingué el guardó a 2002 quan és totalment artificial "construïda" on abans no n'hi havia. És raonable que els ports tinguin la bandera blava quan, sovint, alteren la dinàmica marina i agreugen l'erosió de les costes? A la web de la FEEA - www.blueflag.org-, entre els seus "sponsors" trobem importants "tour operators" turístics, companyies de neteja de platges...; Ecologistes en Acció ha denunciat que la Consejería de Medio Ambiente de Cantàbria lliura una important ajuda econòmica a la FEEA.

Diversos experts recomanen l'adopció de sistemes de gestió ambiental acreditats per la Norma ISO 14001 -al País Valencià n'hi ha actualment 7 municipis- o del Sistema Europeu d'Eco-gestió o Ecoauditoria (EMAS), com estàndards internacionalment reconeguts per a valorar els esforços de les administracions per identificar i fer front als impactes ambientals de les platges.

Ens sembla adequat que sigui l'alcalde el que decideixi quan es treu o quan es posa la bandera blava de la platja Morrongo? No hi ha cap control d'ADEAC o FEEA? És açò seriós?

Onze nous músics per a la Banda de Música

TEXT: noemíoms

Com ja sol ser tradicional, disabte passat es va produir la replegada dels nous músics que s'incorporaven a la Banda de Música Ciutat de Benicarló.

En un acte emotiu i de celebració, els membres actuals de la Banda de Música van anar casa per casa a replegar cadascun dels nous músics que s'havien d'incorporar. Al so del pasdoble de Benicarló, la musa de la música i el president de l'Associació és van introduir a casa del nou músic per lliurar-los el pin, representatiu de l'instrument que tocaven, i que representava el seu

ingrés a la banda. Després, el director, Pablo Anglés, recollia el nou músic entrant, portant-lo junt als seus companys de banda, al seu lloc de desfilada, on era afalagat pels seus companys.

Els nous músics entrants per ordre d'incorporació van ser, Janina Rodríguez Añó (trompeta), Mari Carmen Maestro González (flauta), Lucía Bel León (clarinet), Silvia Guzmán Tena (clarinet), Miguel Angel Marqués Gozalbo (clarinet), Raul París García (trombó), Isabel París Forner (fagot), Nuria Arnau Senar (Saxo alt), Laia Arrufat Domech (flauta), Daniel Molina González (flauta), Raquel Gomis Lores (saxo alt).

L'acte de replegada i passejada dels músics per la ciutat va durar vora tres hores fins tornar a la seu de l'Associació

on els músics i familiars van rebre un ben guanyat aperitiu

LLIBRES I ALTES TEMPERATURES

TEXT: susanna anglés

Dues propostes igualment vàlides, però cadascuna camina per una via diferent. L'una més comercial i l'altra més seriosa, amb llibres d'assaig o novel·les clàssiques on l'estructura semàntica i gramatical duien el pes de la narració.

Jo he agafat dos llibres per a passar els primers dies d'agost: "Vida, Pasión y Muerte de Triunfo" de Eduardo G. Rico que va editar, ja fa uns anys, Flor del Viento.

Aquesta publicació que va tindre la magnífica oportunitat de poder narrar la transició, el cop d'Estat frustrat, els primers anys de democràcia, les lluites clandestines, i d'amagat, en contra de la dictadura i la censura. Triunfo va ésser una publicació que va fer de

la subtileza una de les seues principals armes. Avui en dia, en George W Bush, i ens anomenaria promulgadors del terrorisme i sospitosos de tindre al magatzem armes de destrucció massiva en forma de rentaplats, suavitzant per a la roba, i un grapat de llibres i altres publicacions que no són del gust de l'emascarada democràcia que impera als Estats Units.

Triunfo va fer la seua última aparició amb el bimestral del juliol i agost de l'any 82. El llibre, segons la pròpia contraportada del mateix, en la primera edició, diu que recomana el llibre, en especial, a tots aquells que van lluitar en temps del franquisme per el restabliment de les llibertats democràtiques i a aquells que van córrer alguna mena de risc

físic o social per lluitar en pro de la conseqüència d'una amnistia i de la recuperació de moltes identitats perdudes ... jo diria més: avui en dia quan el poder de la majoria absoluta de la dreta, versus Aznar, està deixant-nos sense sensibilitat i amb un ambient plenament crispat .. avui en dia, fa falta que molts dels que vam veure créixer la democràcia des d'els ulls del pare o de la mare o dels neguits del 23-F.

Ara, és el nostre temps i som nosaltres i no ells els que tenim que viure el present i el futur d'aquest tros de terra, molt més enllà de l'administració de la nostra casa. No és un llibre massa gruixut i de ben segur que en un dia o dos vos el podeu ventilar.

Ara vos recomano, a manera de llistat, uns altres llibres, més de caire entreteniment, per a que gaudiu de la calor: Lord Jim de Joseph Conrad, El Padrino de Mario Puzo, El viaje a ninguna parte de Fernando Fernán Gómez, El Quijote de Miguel de Cervantes, Moby Dick de Herman Melville, La casa del orgullo de Jack London. Aventures per a sufocar les altes temperatures, però això ho podem llegir sempre, els grans clàssics-o no tan clàssics--- estan aquí sempre, però de lluites tan humanes i dignes com les de Triunfo n'hi ha poques i és un incentiu per a la il·lusió.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 395.

TEXT: el lector

Seguim amb la merda, però això sí, sense donar treva als nous regidors. Encara no fa ni un mes que han pres possessió dels seus càrrecs i alguns dels seus col·laboradors no els en deixen passar ni una. Entre l'editorialista i el Robespierre eixe em fa l'efecte que estan rabejant-se amb una gent que, com molt encertadament diu la carta del senyor Vicent G, no són els culpables ni els responsables de les coses i malifetes que s'estan trobant. Ara han esclatat tots aquests merders (mai millor dit), heretats dels dotze anys de govern del senyor Mundo i companyia on ha imperat la llei del nyap i la improvisació. Dotze anys al llarg dels quals els abocaments a la mar de tota classe de porqueria han estat la gran contribució del nostre poble a la preservació del medi ambient i dels fons marins. Tot això ho mostra el genial còmic de Xavi Burriel. Això dels abocaments del Morrongo no és ni la punta de l'iceberg de les tones i tones de productes indeterminats que llança a la nostra mar el terrorífic emissari submarí. Ara resulta que

vostés volen que tot això ho resolguen els del Bloc en quatre dies. La carta del senyor Soto també és molt aclaridora i deixa al descobert alguns dels motius pels quals els socialistes no van arribar a cap acord amb els nacionalistes. Per això no entenc, senyora Garcia, eixes presses i angúnies a criticar i criticar a qui només fa quatre dies que intenta endreçar les desfetes i malifetes dels anteriors equips de govern. Penso que s'haurien de dedicar més a les regidories ocupades pels edils de Pp, que eixos sí que fa anys que els patim, i donar un marge de confiança als que han fet l'arranjament amb ells. Ja he dit alguna vegada que el resultat d'aquest experiment es veurà en redactar els pressupostos, on cadascú voldrà portar l'aigua al seu molí i ens assabentarem del l'abast de l'arranjament. La meua proposta (una més), és que tothom es pose a treballar i que el senyor Mundo -flamant diputat autonòmic que viatjarà molt sovint al cap i casal i veurà cada dos per tres consellers, directors generals i secretaris- vaja portant diners i inversions a força de ser pesat per les conselleries.

Estic absolutament d'acord amb Tolito quan parla de la qualitat de les pel·lícules dels megacinemes eixos de Palau. L'altre dia hi vaig anar sense saber la programació -pensava que entre onze pel·lícules alguna valdria la pena- i em vaig limitar a fer una volta pel centre comercial perquè no me n'agradava cap. Tot i això, comprenc que és un negoci i que les pel·lícules que val la pena veure no tenen èxit de taquilla.

“La meua proposta és que Jaime Mundo vaja portant diners i inversions a força de ser pesat per les conselleries”

Juan Costa ha inaugurat la reforma de l'albergue. Quan el sento parlar amb eixa veu de pijo que té em poso nerviós. Ningú no diria que és nascut a Castelló i que el seu segon cognom és Climent, però potser es vol semblar al Marichalar eixe. Només li ha faltat viure uns quants anys a Madrid i tenir contacte directe amb Aznar per perfeccionar el seu insu-

portable accent. No em vull imaginar la metamorfosi que es pot experimentar en un personatge com Zaplana.

Ja era hora que tornaren els Tafariers. Durant un temps van tenir una cadència bisetmanal o quinzenal. No estaria malament que es recuperés eixe ritme.

Amb una senzillesa abrumadora i una transparència didàctica exemplar, l'autor de la secció "Minoria absoluta", ha deixat sense arguments els defensors del PHN i el desgavell que pot suposar la posada en marxa d'aquest projecte faraònic. Diuen que volen aigua per al camp, que se'ls assequen els conreus i les collites són minses. Però això sí, les piscines ben plenes, els camps de golf ben verds i Terra Mítica que l'anem pagant una mica entre tots. El Levante feliz. Paella para todos.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Ja han tornat els del futbol.

Col·laboracions a l'adreça:
laveudebenicarlo@eresmas.com

Presentats els XV Premis Alambor i d'Homenatge

L'Associació Cultural Alambor va presentar aquesta setmana la quinzena edició dels premis que convoca anualment l'entitat. Segons explicava el director d'edicions d'Alambor, Ramón París, aquest any no hi ha "novesats remarcables", sinó que com ve sent habitual es manifesta en tres modalitats

i en tots els casos ha de tractar-se d'obres inèdites. La primera modalitat és la narrativa, que l'any passat ja incorporava la novel·la. Quant a l'extensió aquesta oscil·la entre les 75 i les 100 fulles mentre que la dotació econòmica és de mil euros. La segona modalitat, el premi d'investigació històri-

ca amb la mateixa extensió i la mateixa dotació. I en tercer lloc es troba el premi d'investigació idiomàtica amb els mateixos requeriments que els dos casos anteriors.

Alambor lliurarà els premis d'aquesta edició el dissabte 22 de novembre en un restaurant de Benicarló i com novetat es presenta-

ran els llibres dels guardonats l'any anterior, ja que el compromís d'Edicions Alambor és publicar els volums guanyadors. El termini d'admissió dels originals acabarà el dia 18 d'octubre del 2003, i de moment encara no es coneixen els homenatjats en aquesta edició.

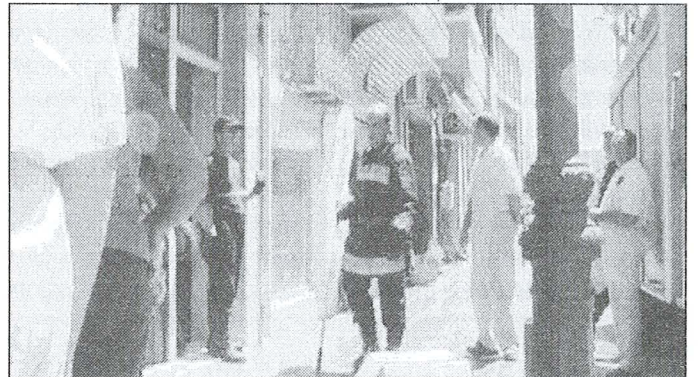
Brutícia i gats tancats al Ferreres Bretó

Munts de llaunes d'olives buides i enderrocs d'allò més variat van ser alguns de les troballes amb els quals es van trobar els bombers del Parc de Benicarló dimarts al migdia després de rebre una ordre de l'ajuntament en la qual se'ls sol·licitava que traguessen uns gats que romanien retinguts i que es trobaven en condicions infrahumanes segons denunciaven

els veïns ja que no se'ls donava ni aigua ni menjar.

Asseguraven que a pesar de les diverses denúncies interposades davant la guàrdia civil i la policia local, els primers els remetien als segons i els segons els deien que no podien fer res referent a això. A més, els veïns, abrigats pel col·lectiu d'una protectora d'animals s'havia mobilitzat per a aconse-

guir actuacions per part de sanitat.

La Ratlla del Terme torna a la normalitat

TEXT: redacció

L'ajuntament de Benicarló dona per solucionat el problema dels accessos del centre comercial a la carretera nacional 340. Després de les queixes originades i els escrits presentats pels veïns i col·lectius afectats pel canvi en la senyalització i la prohibició dels girs a l'esquerra, el consistori ha anunciat la situació ha tornat a la normalitat.

Segons el regidor d'urbanisme, José Antonio Redorat, des de l'àrea que ell dirigeix "s'han escoltat les reivindicacions dels veïns des del primer

moment", en aquest sentit, s'han eliminat les illetes, pavimentant-se aquesta zona i s'han asfaltat les canalitzacions realitzades per l'empresa promotora de les obres del centre comercial, Floirac.

A més s'ha restituit la senyalització que existia prèviament als treballs efectuats als accessos, de manera que han recuperat la prioritat en la circulació els vehicles procedents de la Ratlla del Terme en detriment dels procedents del centre comercial, una situació aquesta que havia provocat grans polèmiques i la indignació de molts

usuaris.

Així mateix s'ha creat un carril que permet als vehicles creuar la Nacional 340 en direcció a la zona del Corral del Petiquillo i realitzar girs a l'esquerra tal com es podia fer fa uns mesos en sentit Castelló. Segons explicava Redorat, els retards que s'han produït des que s'iniciaren les primeres reivindicacions s'han degut als tràmits tant administratius com al volum de treball que tenia l'empresa encarregada de realitzar les obres de restitució i millora de la senyalització ja que des del consistori s'ha treballat amb la

major celeritat possible. De la mateixa manera, el regidor d'Urbanisme recordava que aquestes rectificacions seran sufragades per l'empresa Floirac i que, en tot cas, es tracta d'una mesura provisional fins que es concreten els accessos definitius que constaran d'una rotonda deprimida, unes obres que suposaran una inversió de 350 milions de pessetes.

Precisament, el consistori ha fet arribar una carta a aquesta signatura perquè facen efectiu un aval garantint que el projecte d'accessos definitius serà una realitat.

Cartes a la directora

Sra. Directora de la Veu de Benicarló:

Des d'aquestes línies em permetrà felicitar al Partit Popular i al seu cap el sr. Mundo. En primer lloc hem de reconèixer que per als nostres joves alcalde i Mundo és una mateixa cosa, tants són els anys que aquest senyor és l'alcalde de tots el benicarlantos.

Enguany han perdut la majoria absoluta però de moment el profit que en trauen és més que acceptable. Són molts el anys de fer política i l'experiència és un grau. De moment ja han aconseguit que els partits que diem d'esquerreres no feren cap pacte. Els primers fruits han estat immediats: l'alcaldia per al PP.

Es presenten a les inauguracions d'empreses privades

com si foren els amos. Saber estar als llocs en el moment oportú, no ho saben fer tots. Ara toca arreglar-se la casa a costelles del poble. Hi ha que aportar uns dinerets per a ajudar a l'economia familiar, i en algun cas, més i tot, hi ha que solucionar el problema laboral de l'antic regidor de Cultura. Això ho aconseguiran sense massa problemes i sense pactes.

En un punt estarem a finals d'any i s'hauran d'aprovar els pressupostos i s'aprovaran, n'estic convençut, ja buscaran els del PP la manera. Repetim: l'experiència és un grau.

Tot això ha estat possible a dues paraules (la mateixa repetida), ja famoses, en boca del sr. alcalde: "Sí, sí". Quant s'ha pogut guanyar amb tant

poc!

Aniran passant els quatre anys i el partit se n'eixirà de tot amb la seua. Per fer "política" són uns veritables artistes. Però, i la gestió? Això son figues d'un altre paner. El poble està brut, tots els carrers apedaçats, el trànsit és un caos, l'especulació és el pa de cada dia, hi ha sorolls de les motos dels xiquets que no porten casc, per anar al metge s'ha de fer cua, etc. etc. etc.

Tot això és el que ha passat i està passant fins ara. Fins ara l'únic beneficiari i responsable ha estat el PP. Però a partir d'ara els populars seran el únics beneficiaris però els responsables ho seran també el PSOE i el BLOC.

De moment aquests dos partits estan molt callats, pot ser massa, però estem con-

vençuts que a partir de ja, abans de festes, i sobretot després, en començar el curs parlamentari, aquests dos grups emprendran la tasca de denúncia i crítica constructiva per a aconseguir el Benicarló que tots volem. Si no és així de ben poc servirà que el PP haja perdut la majoria. I que no passe com a Madrid: una absència o una absència és votar PP. Als dels PP els preocupa el poder, els sous, els solars i el ciment però a molts benicarlantos ens preocupa el poble que cada vegada està pitjor.

JMT i PMT

Tolito

Fa un parell de setmanes ens queixàvem amargament de la desídia informativa de l'Ajuntament sobre la qüestió del reciclatge especialment la que afecta als contenidors grocs. Uns dies després aparegueren pel poble uns cartells blaus que volien animar a la ciutadania a dipositar paper i cartó als contenidors blaus. Aquesta iniciativa tal i com

es va dur a terme l'hem de qualificar de barroera perquè no resulta seriós enganxar aquests anuncis amb cinta adhesiva a les parets. El vent els llençà tots a terra i acabaren contradient la mateixa crida que contenien.

Tot i la falta, l'assumpte està tan fotut que qualsevol iniciativa en aquest camp ens veiem obligats a consi-

derar-la com a positiva per minsa que siga. Menys és res que diuen els possibilistes i amb això volem dir que la regiduria de medi ambient té per davant molta feina a fer en el tema del reciclatge. Una oportunitat objectiva i contrastable per a tapar-nos la boca als crítics al pacte PP-Bloc.

Valga com a exemple concret les ciutats on super-

mercats i comerços, associats amb els respectius ajuntaments, distribueixen bosses biodegradables per a que el ciutadà posteriorment només incloga residus orgànics que es puguen aprofitar. Ara per ara a Benicarló això és ciència-ficció. Ja veurem d'ací quatre anys.

CULTURAL
ASSOCIACIÓ LA FERAM
BENICARLÓ

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors
JOSEP BARRA
VICENT BORRERO
NOEMÍ OMBRES
RAMON PARÍS
GREGORI
Fotografia
i JOAN

Que en aquest poble la construcció ja s'ha convertit en una cosa del dia a dia, no ens estranya, trobem carrers tallats i grues per tot arreu, però almenys sembla, de vegades, una cosa provisional. El que ja no ens pareix tan bé, és el fet, tal com és veu a les imatges que us ensenyem, que totes les restes de les obres a més de la brutícia que se sol produir estiguen anys i anys arraconades pels carrers molestant i representant un perill per a la integritat dels vianants. En aquest cas a la plaça Blasco Ibáñez fa més de nou mesos

que les deixalles d'una obra, estan allí dipositades (per dir-ho d'una manera fina), sense que cap responsable municipal haja fet res per obligar l'empresa a retirar-les, tot i les reiterades queixes dels veïns. Ningú del nostre Ajuntament que controla aquestes infraccions? Què esperen que es produisca algun accident?

Esperem que algu es fique mans a la feina, que ja seria hora, i no haguéssim de lamentar cap desgràcia personal, ja que allí hi juguen xiquets i xiquetes.

NO A LA PRESÓ D'ALBOCÀSSER

Esquerra Valenciana, partit del renovat valencianisme republicà d'esquerra dins la coalició de l'ENTESA, vol expressar la seua oposició més rotunda oposició a la projectada ubicació d'una PRESÓ D'ALTA SEGURETAT al terme d'Albocàsser (Alt Maestrat), per les següents raons:

1.- La construcció d'este tipus de macropresons suposa tot un model social basat en la repressió pura i dura i la marginació absoluta del delinqüent als àmbits més allunyats de la realitat social que ha generat les condicions que els han induït al delicte, en contra d'uns plantejaments que facen possible la recuperació i

la reinserció del pres, tal com estableix la mateixa Constitució Espanyola.

2.- La ubicació d'esta presó en concret ha estat rebutjada pels habitants de Terol en primer lloc, i després pels de Segorb i tota la comarca de l'Alt Palància, d'on va ser retirada pocs dies abans de les eleccions municipals per les conseqüències negatives d'inseguretat que genera este tipus d'instal·lacions: sembla encara més inadequat un emplaçament com Albocàsser, amb una població que resultarà ser bastant inferior a la de la concentració carcelària prevista, cosa que suposarà com a mínim monopolitzar l'activita

del poble i de quasi tota la comarca.

3.- La suposada rendibilització en infraestructures i inversions compensatòries per als habitants de la zona, a més de correspondre més bé a pràctiques pròpies d'altra època que a la d'una real democràcia, i de no tenir cap garantia de compliment, corroboren l'autèntic engany de les propostes de desenvolupament turístic i de qualitat de vida de les zones de l'interior valencià i a la falta de voluntat política de l'actual administració en fer realitat les mesures de promoció econòmica que ens està oferint la mateixa Unió Europea.

4.- En conseqüència EV s'o-

posa a la construcció de la presó a Albocàsser, ja que suposaria un impacte social, humà i econòmic gravíssim, i reclama de les diferents administracions un altre model de desenvolupament més adequat al grau de poblament que mantenen els pobles de l'interior castellonenc i harmònic amb la seua economia sostenible, i no els productes no desitjables que la societat urbana i consumista no vol tindre aprop dels grans nuclis de població: presons, abocadors de residus, explotacions contaminants i depredadores del medi natural, etc.

Esquerra Valenciana

SUSANNA ANGLÉS,
BERÀ, PERE BAUSA,
ÀS, XAVIER BURRIEL,
S, CARLES LLUCH,
JOSEP V. TAUS i GRE-
O SEGARRA
S/ LLUISA GARCIA
CARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS- 242-95

Imprimeix/ GRÈVOL.

PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Via de la Plata

Etapa 29

Laza - Soutelo Verde - Tamicelas - Albergaria - El Barrio - Vilar de Barrio - Bóveda - Gomareite - Bobadela - Padroso - Cima de Vila - Xunqueira de Ambía

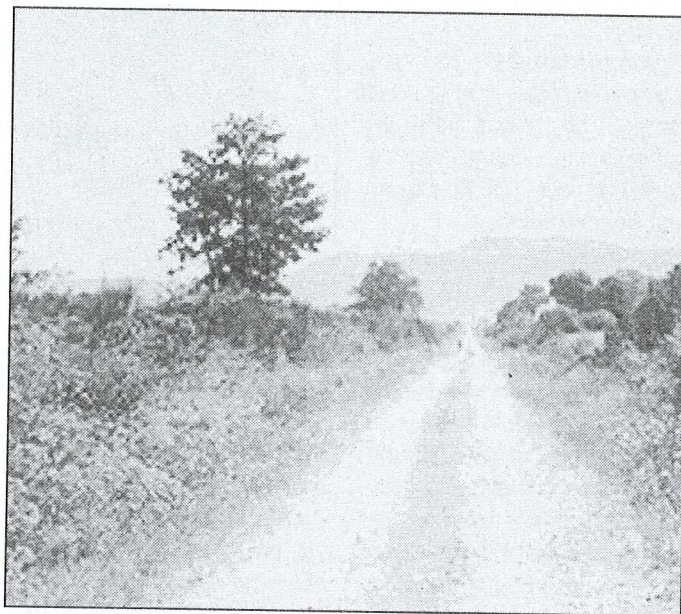
TEXT: tonyofibla

Quan anem a sortir no sé que ens passa que ens emboliquem i quan ens adonem estem al punt de sortida. Quasi bé al mateix alberg. Seguim un altre carrer paral·lel a la carretera i al cap d'una estona veiem les primeres fletxes. Hem perdut mitja hora bona.

Avui caminem els cinc ja que Lluç necessita canya, si no el cansem prou, per la vesprada ens cansarà ell a nosaltres. De totes maneres Vicent i jo anirem tirant a la nostra. Imma, Àlvar i Lluç intentaran aplegar a Xunqueira a l'hora que siga.

Després de la carretera més o menys planejant ve una pista de terra i en passar Tamicelas la pista es transforma en camí empinat. Tenim un bon desnivell a superat. Jo camino molt bé i vaig tirant. Vicent es queda darrera. Ja l'esperaré a Ambegaria. Interessant poble per la construcció rural gallega. El camí, precís, sempre va pujant sense perdre en cap moment ni un metre d'altura. En ser al poble paro a menjar unes galetes, beure aigua i així espero a Vicent.

Després del poble el camí continua pujant però suaument fins a Milladoiro on hi ha una gran creu de fusta i on comencem una

forta baixada que ens duu a la gran plana de Limia. Xinzo, poble gran de la zona, queda a l'esquerra a 16 Km.

A l'hora d'esmorzar

“Quan començo a pensar si a Vicent li ha passat alguna cosa sento el seu bastó. S'ha perdut dues o tres vegades”

estem a Vilar de Barrio on ens comprem una empanada boníssima i unes cerveses, i asseguts a les escales de l'església, o del cementeri, com es vulga, recuperem forces.

Després del merescut descans reemprenem la marxa per uns pobles amb horreos preciosos. En aquesta plana veiem un camí que ens fa temor recte com un fil i sense final, no s'acabe mai... i el sol ja pica.

Com camino molt bé baix davant. El camí, després es torna a internar al bosc de roures i has d'estar atent a les fletxes. En un punt estic a l'alberg de Xunqueira que està abans d'aplegar al poble. Espero i Vicent no em ve. Passe més de mitja hora i encara no ha aplegat. Quan començo a pensar si li ha passat alguna cosa sento el seu bastó... s'ha perdut dues o tres vegades.

Vaig a buscar les claus al

bar El Retiro, allí mateix em posen els segells i em faig la dosi de líquids hidratants, avui fa calor. Com no pot ser d'altra manera li porto dues birres a Vicent. Tenim tot el alberg per a nosaltres. Un alberg magnífic. Tant bonic o més que el Laza però no tan ben conservat. Aquell estava que relluïa.

Després de les faenes domèstiques, dutxar-nos i fer la bugada, anem a dinar: una bona amanida i una carn excel·lent. El preu, just.

Per la tarde fem la visita obligada: la Colexiata de Santa Maria a Real que es va començar a construir el 2 de juny de 1164. És d'estil romànic compostel·là. Mentre visitem l'església el capellà està tocant l'orgue, millor dit, fent-lo sonar.

Quan tornem a l'alberg per fer-nos el sopar veiem a Imma i a Lluç que van cap al poble. Aquest migdia han dinat a Vilar i després de la migdiada, al veure que Lluç responia bé, han seguit fins ací. Per a Lluç ha estat una bona etapa.

Llàstima que no han aplegat una estona abans per a poder visitar el poble i la colexiata!

Fem un cossi de macarrons i sopem al gran menjador de l'alberg. Després de sopar surto a prendre la fresca en una nit magnífica i molt estrellada.

EXITÓS VIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA ANTIGA I BARROCA DE PENÍSCOLA

TEXT: olgalluch

Concerto italiano

Solistes

Francesca Vicari, violí

Antonio De Secondi, violí

Mauro Lopes, violí

Luca Peverini, violoncel

Director

Rinaldo Alessandrini

El passat dilluns 4 d'agost, l'orquestra de cambra Concerto Italiano, va oferir un repertori compost per 6 concerts de Vivaldi. En aquesta ocasió interpretaren el Concert en la m op. 3 n. 8 per a dos violins i cordes, el Concert en re m op. 3 n. 8 per a dos vilins, violoncel i cordes, el Concert en Mi M op. 8 n. 1 "La primavera" per a violí i cordes, el Concert en sol m op. 8 n. 2 "L'estiu" per a violí i cordes, el Concert en Fa M op. 8 n. 3 "La tardor" per a violí i cordes i el Concert en fa m op. 8 n. 4 "L'hivern" per a violí i cordes.

Concerto Italiano és un grup especialitzat en músi-

ca instrumental italiana dels segles XVII i XVIII, i juntament amb el seu grup vocal, que no tinguérem el plaer de poder escoltar en aquesta ocasió, ha revolucionat els criteris d'interpretació de la música vocal italiana d'aquesta època. Rinaldo Alessandrini, director i clavecinista, amb una experiència de més de vint anys en l'escena de la música antiga, imprimí un caràcter i personalitat poc comuns a les obres. Els solistes del reduït grup

interpretaren Vivaldi de manera virtuosística, tot i que els llocs descoberts, com ara el pati del castell del Papa Luna, no deixen d'afegir dificultats als grups de cambra.

La gran assistència de públic (s'exhauriren totes les entrades) i els aplaudiments confirmaren, abans de sonar el primer acord, l'èxit de l'actuació.

La Academia del Piacere Fahmi alqhai, viola de gamba

Javier Núñez, clavecí

Juan Sebastián Lima, tiorba

El concert de música virtuosa per a viola de gamba, que començà a les 22.30 h., oferí obres de Vivaldi, Forqueray, Clérambault, Marin Marais, Robert de Visée, J.N Pancrace Royer i un anònim, tots autors dels segles XVII i XVIII.

La viola de gamba, antecedent del violoncel, va tenir la seua època d'esplendor a partir del Renaixement i durant el període barroc. Dimarts a la nit, varen poder gaudir del seu so tots els que s'aventuraren a pujar al pati del castell. Així, de la mà dels joves components de La Academia del Piacere, el respectable, que no arribà a ocupar totes les localitats, es va deixar acaronar per les modulacions de la veu de la viola, pels no menys virtuosos acompanyants i per l'agradable brisa de la nit d'estiu.

El Mechero Festival es consolida

TEXT: redacció

Els espanyols Sôber, Hamlet i els britànics Breed77 actuaran al mecherofestival 2003 el pròxim 22 d'Agost dins de les festes de la ciutat. En la seva quarta edició, el mecherofestival es consolida com una de les propostes més serioses i respectades de la província. El festival organitzat per la Peña Mechero es portarà a terme en la Pista Annexa del Poliesportiu de Benicarló i donarà començament a les 22:30 amb l'actuació de Breed77,

potser la banda més desconeguda del cartell però amb gran projecció internacional. El preu de l'entrada, ajustat per a ser un festival sense ànim de lucre, s'ha establert en 8€ si s'adquireix de forma anticipada i 10€ en taquilla.

A més, s'organitza una exhibició de BMX i Trial-sin que es durà a terme el mateix dia a la tarda en el recinte de penyes de Benicarló. Més informació i punts de venda anticipada a www.mecherofestival.com.

Informàtica a l'escola: El valor del Software Lliure en l'educació (4)

TEXT: j.v.taus

La universalització de l'alfabetització digital integradora dels aspectes tècnics i humans és una qüestió ineludible per als responsables d'impulsar el progrés social. El software és una peça clau en l'educació tecnològica. De les seues característiques depèn en gran mesura la qualitat de la formació que reba l'alumne. Usar software propietari en l'ensenyament ens aboca –com hem vist en l'article anterior– a un sistema educatiu captiu de les arbitràries i interessades decisions dels propietaris del software. A més, els enormes costos econòmics lligats a l'ús del software propietari obstaculitzen la universalització de l'educació i dificulten l'educació en valors dels usuaris novells. Davant d'un panorama tan poc prometedor com el que ens dibuixen els grans productors de software propietari, seria interessant sospesar els efectes que tindria l'ús de software lliure en les escoles.

Front la visió mercantilista de la indústria del software propietari, més preocupada pel compte de resultats que per l'interés general, la comunitat de desenvolupadors de software lliure entén el software com un instrument modelador de la societat, i per tant, amb implicacions ètiques. El software lliure, expressament impulsat com a reacció als privatius plantejaments del software propietari, és quasi sempre, fruit de l'esforç i els coneixements d'un gran nombre

de col·laboradors treballant de manera coordinada en la realització d'un projecte que oferiran lliurement i gratuïta a la resta de la humanitat. Per tant, l'alumne educat amb software lliure estarà aprenent amb una creació on valors com la solidaritat, el treball en equip, la pluralitat i el respecte als estàndards estan

indefectiblement presents. L'educador que vulga fomentar aquestes actituds en els alumnes, almenys, no ho haurà de fer des del bàndol oposat.

El software lliure i l'ensenyament comparteixen una mateixa visió sobre un dels motors bàsics de la societat: el Coneixement. Una de les finalitats més importants de l'educació és la transmissió de coneixements i el primer axioma de la filosofia del software lliure és la titularitat pública del Coneixement. Sense ella, és a dir, amb els coneixements privatitzats, l'educació seria impossible. Arran d'aquesta declaració de principis, la comunitat ha redactat la llicència GPL, –de l'anglès General Public License– per publicar els seus desenvolupaments. El software que es distribueix sota la llicència GPL –o alguna de les seues

variants– dona completa llibertat d'ús, d'estudi, de modificació i de difusió del software impedit únicament que es pugui convertir en propietari –a l'estil del "prohibit prohibir" del maig francès–. El docent pot usar, sense restriccions i sense gastar un cèntim, qualsevol programa lliure per preparar les classes, gestionar els expedients, elaborar continguts o preparar horaris i, per descomptat, per impartir les matèries relatives a les noves tecnologies.

Per assimilar els rudiments tècnics, el software lliure és, com a mínim, tan vàlid com el propietari. Per experimentar amb els conceptes informàtics més avançats és molt millor. Es pot aprendre a utilitzar el teclat i el ratolí, executar aplicacions en un entorn de finestres, redactar una carta, preparar vistoses presentacions, calcular els costos d'un crèdit hipotecari, navegar per Internet, xatejar, editar una revista, crear una web corporativa, dissenyar un compilador, implementar un nou llenguatge de programació o construir un sistema operatiu multiplataforma.

Encara que hi ha excel·lents –i carregoses– aplicacions propietàries, la qualitat tècnica de les aplicacions lliures generalment és superior a les corresponents propietàries. L'exposició detallada dels motius que ho justifiquen queda fora de l'abast d'aquest article però, per fer-nos una idea, valga aquesta simplificació: la supervivència d'un projecte de software lliure depèn de la utilitat

que tinga per als seus usuaris; si és deficient, o millorarà fins a abastar la qualitat exigida o desapareixerà. Per tant, amb una selecció acurada dels milers d'aplicacions lliures, l'estudiant podrà treballar en un entorn informàtic estable, segur, fiable i agradable.

D'altra banda, utilitzar en les escoles software diferent al més estès –que no l'estàndard– li dona a l'alumne una visió més completa de la realitat de les noves tecnologies. Conèixer propostes diferents a les que prediquen els principals comercialitzadors de software –a voltes ajudats conscientment o inconscientment per l'administració pública– és fonamental per desenvolupar l'esperit crític que necessiten l'individu per desimboldre's lliurement en la societat, i la societat per progressar d'acord amb els seus propis interessos.

El software lliure, per la seua elevada qualitat tècnica i pels valors socials de la filosofia que el sustenta, permet abordar amb confiança l'ensenyament de noves tecnologies en les vessants tècnica i humana conjuntament. Ara bé, utilitzar software lliure en les escoles contribueix a universalitzar l'educació?

(c) 2003 Josep V Taus

S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

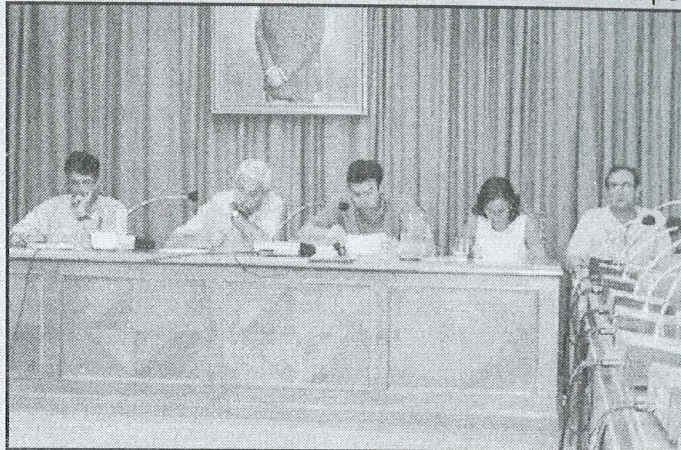
Aproven les dedicacions

TEXT: noemíoms

La corporació benicarlanda va aprovar la setmana passada en sessió plenària la dedicació exclusiva del regidor adjunt d'ajuntament Francisco Flos qui també ocuparà el càrrec de regidor d'obres i serveis. Aquest punt va quedar aparcat en l'últim ple quan l'oposició va advertir que era un càrrec que es deuria dotar de més contingut.

Fetes les modificacions oportunes, el punt va ser aprovat per unanimitat dels grups amb representació. Així mateix, van quedar aprovades també les dedicacions parcials, encara que amb menys consens, ja que el grup socialista va votar en contra d'aquest punt. El portaveu del PSOE accidental dimecres a la nit, José Sánchez, manifestava que la postura del seu grup era la de cobrar per assistència i no per dedicació, ja que les dedicacions comporten "tenir nòmina i seguretat social, despeses que corren a càrrec de l'A-

juntament i que a final d'any poden suposar més de 60 mil euros". Sánchez ressaltava a més que "aquesta nòmina cada any es revaloritza a causa de l'IIPC i el cost és per tant cada any

major"; davant aquesta situació els socialistes van anunciar que l'habitual regidor portaveu del grup en el consistori, Enric Escuder renunciava a la seva retribució per dedicació parcial com mostra de la seva oposició a aquest sistema, encara que lamentava que encara queden tretze dedicacions.

D'altra banda, a pesar d'aprovar-se per unanimitat el

pla provincial d'Obres i serveis del 2004 que tindrà com objectiu la reurbanització de Pius XII, els socialistes van recriminar a l'alcalde que s'hagués esperat fins l'últim dia de termini per

a aprovar aquest punt, havent disposat de tot un any per a fer-lo; el primer edil de l'ajuntament, Jaime Mundo, va justificar aquesta decisió per considerar que es tractava d'un projecte important que s'efectuarà en el 2005 i que per tant "ho havia decidit la corporació resultant de les eleccions municipals i no la sortint".

La sessió també va servir per a donar llum verda a la

modificacions de plantilla i relació de llocs de treball de l'Organisme autònom de Centres Socials Especialitzats, ratificar la resolució d'ajuntament obri el recurs de cassació interposat per la mercantil Tres Teresas S.L, fixar les festes locals i escolars del 2004 a més de donar el vistiplau a la proposta d'elegir a Francisco Gallego com mantenedor de les festes patronals i aprovar el programa d'aquestes.

En l'apartat de precís i preguntes, els tres partits van arribar a l'acord de fer una moció conjunta demanant solucions a la nacional 340. En aquest sentit, el Bloc va manifestar que disposaven d'un redactat en el que es demana la gratuïtat de l'autopista al seu pas per Benicarló durant el mes d'agost. La moció però, no es va aprovar al ple sinó que es va acordar debatre en comissió de govern.

Els comerços tornen a sortir al carrer

TEXT: noemíoms

El carrer Major de Benicarló va acollir diumenge els Comerços al carrer, una campanya amb la qual es pretenia apropar el comerç als consumidors traient tot tipus de gènere, des de roba passant per complements, material de fotografia, bijuteria i altres objectes. Uns trenta establiments de la Unió de Comerços i Serveis de

Benicarló van participar d'aquesta jornada ideada pels petits comerciants per a dinamitzar el sector i plantar cara a l'obertura del centre comercial i d'oci Costa de Azahar. Els diversos establiments van mostrar els seus productes, "uns productes de primera qualitat", però que per un dia es posaven a la venda a "preus irrisoris", segons van explicar. La campanya podria repetir-se a Falles

DEBUTA EL BENICARLÓ

TEXT: rodolfo serrano

paco delcastillo

Dissabte passat va ser soterrat Juan Ferrer Vallés, més conegut a tot el poble com el Valencianet. Havia estat president del Benicarló durant algunes temporades en els "daurats seixanta", en una època que el nostre club militava a tercera divisió, aquella tercera divisió que no era, ni de bon tros, tan fluixa com la d'ara. Hom recorda com, per exemple, durant el seu mandat va ser traspasat a l'Hèrcules d'Alacant el mític Marcos, un extrem que va arribar a tenir certa anomenada per terres septentrionals. De Juanito, un personatge tremendament popular, podríem contar moltíssimes històries, però ja no és el moment. Que descanse en pau.

Si el Benicarló fóra un equip de la Liga de las Estrellas podríem dir que aquest estiu tenim un cas. Concretament el "cas Jonatan". El tal Jonatan en qüestió és un xiquet del juvenil que la temporada passada va jugar dos partits com a davanter centre amb el primer equip i que, en veritat, va apuntar

bones maneres i fins i tot li va marcar dos gols al Foios. Es veu que tan efectiu ariet va vindre ací per fer-li un favor a no se sap massa bé qui de la Directiva i ara, en compensació, pretén que se li lliuren les baixes federatives per poder fitxar per l'equip del seu poble, l'Alcalà. Passa però que, a dreta llei, aquesta jove promesa de la balompèdia provincial és, a tots els efectes, membre de la plantilla del CDB, fins l'any 2005 es veu.

I ja tenim la polèmica en dansa. Ha de tolerar el Benicarló tindre un jugador a la plantilla que no hi estiga de gust? Pot el Benicarló consentir que es cree un precedent i, a partir d'ara, els juvenils que se'n vagen on i com vulguen? I aquest és el dilema. De moment el CDB l'ha inscrit a la Federació i l'Alcalà l'ha presentat en societat com a membre del seu equip. El que no pot fer la Junta que presideix de facto Xoco i honoríficament Sisco és deixar anar el futbolista sense ni tan sols parlar-ne.

No es poden demanar diners en aquestes categories -o sí, no ho sé- però igual el tal Jonatan podria

anar cedit i si d'ací a un temps interessa retornar-lo. O tal vegada se'l podria baratar per algun jugador de l'Alcalà que estiguera disposat vindre ací. Qualsevol d'aquestes possibilitats resultaria menys traumàtica que tindre el xicot un parell d'anys assegut a la grada.

De tota manera, amb els futbolistes que han vingut d'Alcalà en els darrers anys sempre hem mig acabat com Camot. El meu amic i excompany de classe Juan Fuster -no confondre amb l'insigne suecà per res del món- i fins i tot Paquito Herrera van anar-se'n d'ací i van fer cap al Vinaròs, quin oprobi, igual que un Figo o un Ronaldo qualsevol. Més recentment, un Johan (vaja noms que els posen), que jugava de porter, sense encomanar-se ni a Déu ni al dimoni, va fer cap a l'Almassora tot i tindre contracte en vigor amb el Benicarló, i no sé com es va acabar la cosa però per ací no va aparèixer més. I el més flagrant, Guillamon, un excel·lent davanter centre -una mica golut, això sí- que va consentir passar-se una temporada en blanc abans que quedar-se amb

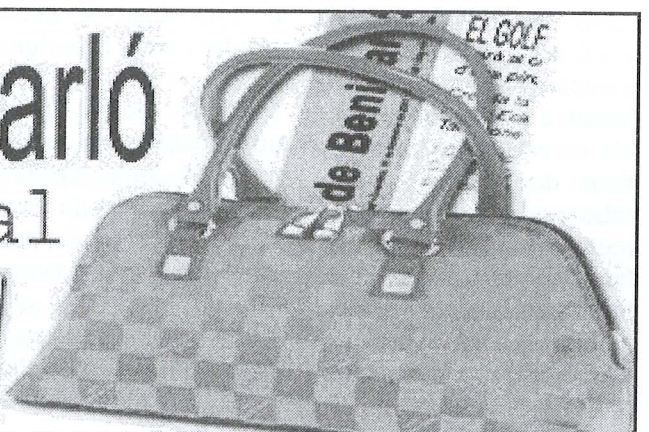
nosaltres. Així les gasten els gaspatxers aquests. Com a tot arreu, n'hi ha que no són més que gallines banyades però tenen més cresta que el gall de la Passió.

El fet és que diumenge vinent el Benicarló debutarà al camp del Càlig, equip que la propera temporada militarà a la segona regional i que serà dirigit des de la banqueta pel meu ídol Joaqui, aquell sensacional davanter que no va poder acabar de demostrar la seua vàlua en el nostre equip. No sé si ja hauran vingut els argentins o no o si hi ha alguna novetat o no. El destí no ha volgut que aquesta setmana em trobara amb algú que em donara informació sobre l'estat de la qüestió. Vaja, dic mentida, ha sabut perquè ho he vist que aquesta temporada, per primera vegada en més de quinze anys, algú ha decidit canviar els colors dels carnets de soci. Ara, en comptes de rojos i blaus seran grocs, com si tingueren l'aliacrà.

La Veu de Benicarló

amb l'esport local

subscriu-te !!

GR 7: MONTAJEJOS - VILAFERMOSA DEL RIU

TEXT I FOTO: xiruca

El 15 de juny fou la travesa més llarga del GR 7, 30 quilòmetres de pujades i baixades amb algun replà. Malgrat tot, havíem de fer-la.

La calor es feia notar a primeres hores del matí, a Montanejos el termòmetre marcava 21° C, de seguida ens posem a caminar direcció al riu Millars, on damunt del pont, Oscar, que quasi no surt a cap retrate ens fa la foto.

Vint-i-quatre vianants començaren a fer la llarga pujada que ens portaria en una hora i mitja a la vora del riu Manzano on esmorzarem sota els pins. Com persones civilitzades i sensibilitzades, exposarem les nostres conclusions sobre l'alcaldia de Benicarló.

Tot seguit, a caminar fins al Coll de Molaricos per una carretera asfaltada que posa a prova les nostres soles per la gran velocitat obtinguda.

La calor era més sufocant cada vegada, però per sort, després d'una baixada pel

mig d'un pinar frondós ens alleuja, sobretot a l'escoltar l'aigua al fons del barranc de Pals, on una agradable cascada amb gúbia inclosa ens alegra la vista i el cos a l'arremullar-nos. Després agafarem aigua per poder pujar a L'Artejuela, poblat abandonat on se'n arrepleguen alguns hippys.

Després d'una estona de pujada agafem una pineda plana que ens trauria a la carretera que va de Montanejos a Sant Vicent de Pedrafita.

Abans d'arribar-hi, entrarem a la pedània d'El Cerrillo on preguntarem on era el bar, un home ens digué

que si volíem aigua, de cop, una xicona de cara bonica i perfectes curvatures es planta al davant de la porta amb les mans a la cintura, ens deixa als catorze ullets allí presents enlluernats, parlàvem amb l'home però les mirades es decantaven en un acostat. No passa d'una il·lusió òptica i marxen cap a Sant Vicent per a dinar.

A l'entrada del poble també vam al·lucinar per que les places i carrers estaven guarnits de cirerers carregats del seu fruit, no cal dir-ho, estaven bones i amb un parell de cerveses i un bon "bocata" a més d'una beca-

deta ens anima a continuar. El termòmetre de la farmàcia del poble marque 37° C de calor seca. Deixem el poble pel mig de conreus de blat i alguna que altra roureda. El Penyagolosa, ja present, cada vegada més prop.

Arribem a l'ermita de Sant Bartomeu on seiem un poc i després empenem una llarga baixada, passem pel costa del refugi de Lo Pi Catxo, aquest es davant del refugi i de la varietat pinassa. Baixant, la tronada se'ns venia damunt, uns núvols amenaçadors ens tapaven el sol i una fina pluja ens refresca, es feia present una llarga cascada d'aigua per dalt.

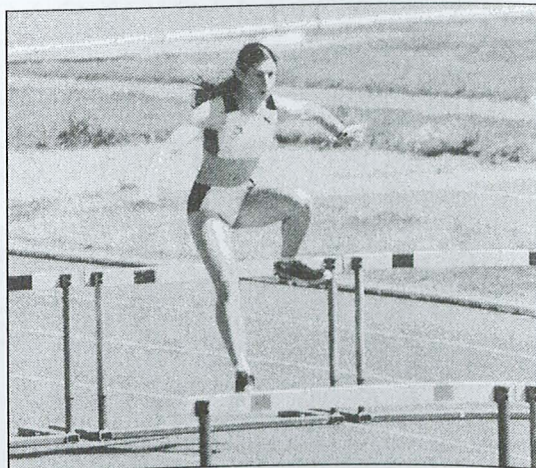
Al fons ja teníem el poble de Vilafermosa del Riu sota el riu Linares que baixava carregadet. Anem fen camí pels conreus on hi havia de tot: tomaques, creïlles, fruiters per al fi arribar al poble on seiem al brancalet, al costat mateix de l'autobús, Darrera quedaven 30 quilòmetres amb més de 1000 metres de desnivell acumulat.

Campionat Juvenil Atletisme

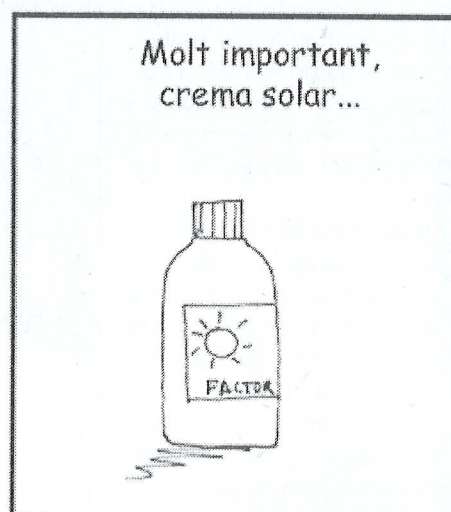
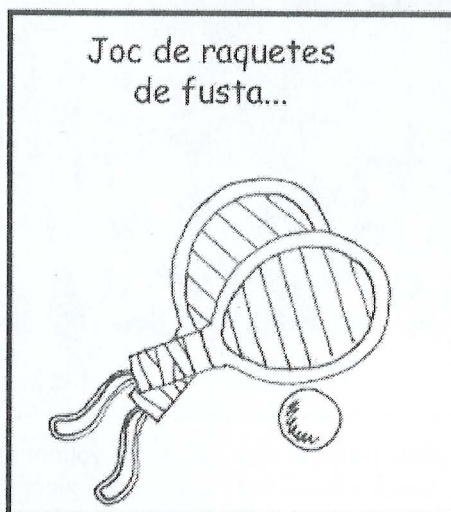
TEXT: CA Carns ros

El passat diumenge 20 de juny va tindre lloc a Madrid el Campionat d'Espanya de Federacions Juvenil. Per participar en la prova de l'equip femení, de 330 MT, va ser seleccionada l'atleta del Club d'Atletisme B.M. CARNS ROS, Elisabet Delshorts. En la seua sèrie va fer primer lloc amb un temps de 52"48 rebaixant en quasi mig segon l'anterior marca i quedant-

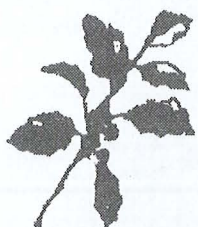
se en segon lloc de la classificació final. Per equips, la Federació Valenciana va demostrar un excel·lent nivell, com ho prova el fet que a pesar de ser desqualificada en la prova de 4X100 va guanyar amb quatre punts de diferència respecte a la segona federació. Els punts aconseguits per l'equip femení van ser de 256'5 i 269 per l'equip masculí amb una meritòria tercera plaça.

EL CÒMIC/ per Xavi Burriel
Aest estiu, no patiu!

**CÒPIES DIGITALS DE FORMAT MENUT I DE DE PLÀNOLS
AMPLIACIONS I REDUCCIONS DE L'1% AL 400%
CÒPIA DES DE DISQUET, DIGITALITZACIÓ D'IMATGES**

COPISTERIA

COPIES COLOR

LLIBRERIA

PAPERERIA

LASER DIGITAL

GRÈVOL

Llibres dels IES

Sant Blai, 2 - 12580 BENICARLÓ Tel.: 964 475698